

צחוק מחר'ד: אבנר גילעד ויוסי הרץ, בונה הרפסודה, משתעשעים בצאתם מן החקירה אחרי עדותם*

הנועריה העובר, צריך לעמוד לפני חניי כיו ולהסביר את עצמו ואת המיקרה.

רשאי להרוג

השבוע הלכנו ביחד לפעולה בקו של הנועריה העובר בראשון לציון, אייל, זאב ואני.

מיבנה בודד ליד מיגרשיספורט בפרברי ראשון לציון. החרר היה פתוח. כמה ספסלייץ מונחים זה על גבי זה ליד אחד הקירות. סמל גדול של התנועה — מגל וחרב — בפניה, אור קשה מלמעלה.

הגענו ראשונים. לאטילאט התחילו להגיע החניכים, בחורים ובחורות צעירים בני 17, חלקם בחולצה כחולה בעלת שרוך אדום, אצל רובם רק הצווארון הכחול מציץ מעל לסוודר ציבעוני. חלקם הגיעו לפעולה כמכוני ניהול ההורים. אייל מארגן גרעין שיילך לנח"ל, ויהיה בקיבוץ יפתח. הוא מחבק את הבנות המגיעות, מחייך אל הבנים. קצת נבוך. קצת מסמיק.

החבר'ה מסדרים את הספסלים ה-

הקיבוץ וביקש גיבוי. הקיבוץ עמד מאז חוריו. זה היה סיכום האסיפה. גם קיבוץ נחשולים עמד מאחורי אבנר גילעד, ופתק גדול בחדר-האוכל שם אסר על החברים להתראיין לעיני תונות. "קיבוץ זה כמו מישפחה", מנסה אייל להסביר. "אני לא יכול להאשים את נחשולים. הם בכעיה."

השבוע הופיע אייל לפני ועדת החקירה שהקים שרה-התחבורה. הוא שיחור בוועדה שוב את כל העובדות והתחושות שלו: "זה היה מראה שייזכר שנים. אייאפשר לקלוט את רוע-הלב והאכזריות. אולי הייתי מתייחס לזה אחרת, אלמלא היתה כל האלימות. אבל זה היה מעבר ליכולת. אני מאשים אותו באלימות הנוראה. אני לא יכולתי לסבול אותה. כזה אני ממש מאשים. אני לא ימאי, לא יודע את המרחקים. לא יודע באיזה מרחק היה החוף. ראו את החוף מהמקום ההוא, אבל אני גולש, הייתי בעבר שחיין בנבחרת ישראל. אני לא יודע אם הייתי מסוגל לשחות את הדרך הזאת או לגלוש אותה."

רבע שעה לפני שהורידו אותו. ראיתי שני רגלים גדולים עם סנפירים משולשים. אני לא יודע אם אלה כרישים, אני לא זואולוג."

האנשים שהיו יחד על האוניה מורן וצפו יחד במעשה המחר'ד, לא נפגשו מאז. רק עכשיו, אחרי פירסום הפרשה, הם מתחילים לרברר האחד עם השני. "אני קורא לכל הקיבוצניקים", אמר השבוע אייל, "שיבואו ויעידו בפה מלא ויספרו את כל העובדות שראו. המצפון שלהם לא נקי, כמעט כמו שלי, ואם העתיד שלהם בים, שיעשו את זה במצפון נקי, במוסריות."

אם המסקנות של הוועדה, חוזר אייל ואומר, "ועדה שאני מעריך אותה, יהיו בניגוד למצפוני, אני אדאג להעיביר לעיתונות את כל שמות האנשים שסיפרתי להם על המיקרה ולא עשו כלום. עד שזה לא יגיע לבית-מישפט ותהיה חקירה תחת שבועה, לא אשי תוק. אני רוצה שהאמת תצא לאור. אני אלהם עד הסוף, שידעו כולם שאני אהיה כמו חרב על צווארם."

מאז פירסום המיקרה צמודים זאב קורנברג ואייל פארן זה לזה. זאב מחוסר-עבודה. אייל, מרדך בתנועת

שלי לא הירשה לי לתת יד לרברר הוה. ואני מצטער שלא התמרדתי יותר. "לא רציתי ללכת לאמצעי-התיק שורת ולעשות מסעיה-שמעות. לא רצתי תי שאמצעי-התיק שורת ישפטו אותו, ולא המוסמכים לכך. זה לא הוגן לקפטן. אולי אני נותן לו יותר צ'אנס ממה שהוא נתן לכושי. "החברים חושבים שאני מכפיש את שם התנועה. זו לא כוונתי. התנועה צריכה להגיב. קשה לי עם השתיקה של התנועה."

חרב על צווארם

אחרי פירסום העניין ככלייה א תיקשורת, הלך אייל לאסיפת-

אייל בעצמו שאין ברירה, ושאויל בכל זאת כדאי לגשת לעיתונות. סרנה הגיע אליו בזמן.

"כשיגאל טילפן אליי, ממשיך אייל, "ביקשתי ממנו לחכות כמה ימים. רציתי לעמוד מול הקפטן ולומר לו כעיניים שאני הולך לפרסם את זה. אמרתי לו, והוא ניסה להצדיק את עצמו. הוא לא אמר לי לא לפרסם. הוא אמר: תעשה מה שאתה רוצה"

"סיפרתי גם בתק"ם וביקשתי את תגובתם. הם אמרו שחברת תרשיש הישעתי אותם במשך השנתיים האלה, ואמרו לי: אתה אדם חופשי, תפרסם. איש לא יסתום את פיך"

"אני לא רוצה לעשות רצח-אופי. לא רוצה לשפוט אותו. אני לא רשאי לשפוט. אני לא מכיר את השיקולים המיקצועיים. אני התמרדתי, כי המוסר

ניגשתי לאיש. היה לי קשה עם זה לכו. זאב לא היה בארץ. ניסיתי לעשות את המילחמות בררכי שלי. זה לא הועיל. "במשך כל התקופה לא נפגשנו עם האחרים, שהיו על הספינה. התביישנו. פחדנו אחד מהשני."

"אנחנו אשמים. אין פה חוכמות. בפירוש מגיע לי על זה. להאשים אותי זה קצת מצחיק, אבל אם אני אסחוב אחריי את אלה שאשמים באמת, אלה שידעו ולא עשו שום דבר. זה חשוב. שמי שנמצא במקומות מסויימים, שיי רע שאם הוא מחפה על רברים לאי מוסריים כקנה-המידה שלי, אני ארפוק אותו. אני לא אשתוק!"

אייל פנה במשך כל התקופה לכל מיני גורמים. לא באופן רישמי, אך כלום לא הועיל. זמן קצר לפני שפנה אליו יגאל סרנה, כתב חדשות, חשב

יובל: "האם היית מקריב את חיך כדי להציל חייל אחר?"

* מראיינת: כרמלה מנשה